

TURI TÍMEA

A bökkenő

Vannak emberek, akik körülöttünk élnek, de nem részei a történeteinknek. Szeretjük őket, sokat vagyunk velük, de nincs közünk hozzájuk. Ellenben páran, akiket csak keveset látunk és akikkel keveset beszélünk, sőt, akiket talán nem is ismerünk, azoknak igenis van beleszólásuk abba a meghatározhatatlan valamibe, amit jobb szó híján a történetünknek nevezünk. A bökkenő csak az, hogy mindezek után számolnunk kell egy szomorú tanulság kísértésével: hogy a történetünkhöz mi magunknak nincsen közünk. És hogy voltaképpen ez lenne a mi otthonunk: a saját magunk és a történetünk közötti belakhatatlan rés.

Beszélni

Mindenki attól fél, hogy megtanul beszélni. És attól kezdve nem ő, hanem a nyelv beszél helyette. Attól félnek, hogy némák maradnak, és nem beszél helyettük semmi. Hogy megokosodnak, attól tartanak, mint a szüzesség elvesztésétől, a butaságtól pedig irtóznak, mint az ártatlan együgyűség.

Csak a plezúr

A szavak mégsem olyanok, mint a bélsár: nem tisztulsz meg, hogyha megszabadulsz tőlük. Inkább mint a lekapart heg, olyanok: megváltasz saját magad már elhalt sejtjeitől, de a kaparás nyomán felbuzog egy kicsi vér, és neked megint nagyon sok időre van szükséged, hogy a heg majd újra eltakarja. Befedje, mint a hallgatás, amit ha megszegsz, nem segít, viszont ha tovább hallgatsz, nem fogsz emlékezni semmire. A beszéd nem old meg bajt, viszont a hallgatás sem. Bár megszűnteti.

Közel a fájdalomhoz nem lehetsz más, csak néma. Viszont messze már nem látod értelmét beszélni róla. A vérző seb és az ép bőr egyaránt hallgatás. Csak a plezúr, a heg, a var képes a beszédre.

Ennek a szépségnek

Nem a test szólal meg a vágyban, nem a hús, de nem is a szellem. Voltaképpen a test is olyan, mint a történet: úgy vágysz rá, hogy nem csak neked nincsen közöd hozzá. A váagnak mindig a szépség az oka, de ennek a szépségnek nincsen köze ahhoz, aki viseli. A szépség oka nem a gondolatok tetszetősége, de nem is a test szimmetriája. Más, és nem tudod, mi, ezzel mitizálsz. Csak abban vagy biztos, hogy a szépségnek semmi köze nincs ahhoz, aki hordozza. Ezért, mint a történet, olyan.

Szüntelen féltékeny

Aki ír, az a múltnak dolgozik. Mint egy részeges pálinkafőző, várja, hogy a mindennapjai kipróbálják, kiizzadják magukból azt, ami érdemes a leírásra. Aki ír, az sóbálvány mindig, saját magáról mintázott szobor, légy, aki megkergül önnön fényétől. Aki ír, szüntelen féltékeny önmagára. Mint egy túlbuzgó karácsonyfa, magára aggatja összes díszét, mindenét őrző hajléktalan, akinek mindig az összes ruháját kell egyszerre viselnie.

A napokban elbújó

A folyamatos szerelem állapotában éppúgy nem lehet írni, mint élni. A folyamatos szerelemben írt szöveg ugyanis csak a folyamatos szerelem állapotában olvasható, amit feltételeznünk oktalanság. Olyan szöveget írni, amelynek olvasása a folyamatos szerelem jóindulatának van kiszolgáltatva, értelmetlen, mert a szerelem legtöbbször elrejtőzik a napokban, mint a halál, a szöveg pedig, ami maga hozza létre jóindulatának szerelmét, képtelenség. Nincs az a mondat, ami szerelmet ébreszthet, csak olyan, ami a napokban elbújó szerelem helyét sejteti.

Vinter pavilon

Az évszakok úgy meghatároznak minket. Az angolok azért beszélnek annyit az időjárásról, hogy megkülönböztessék magukat ettől a hatástól, és ebben a különbségben magukra leljenek. Vajon a nyár vagy a tél a mi otthonunk? Hidegben olyan nehéz csinosan öltözni, bár legalább nem kell mutogatni a testet. Júniusban még nehéz elképzelni, hogy korán is sötétedhetnek a nappalok. Északon néha felfénylik egy korcsolyapálya. Ők tudják, hogy ki kell használni a fényes időt, pedig nem is félnek az éjszakától.